

Kapitola druhá

Měsíce mījely, počasí bylo stále chladnější a Bel s maminkou a tatínkem navštěvovali babičku v Oak House co nejčastěji. Babička dostala ošklivý kašel, po kterém se cítila hodně unavená, ale byla ráda, když měla kolem sebe návštěvy, aby ji zabavily. Říkala, že venku je na ni příliš velká zima. Bel zima nevdila. Za babičkou chodila ráda a babička jí také pokaždé dovolila vyběhnout si do zahrad. Teď už měla Bel okolí domu prozkoumané do nejmenších podrobností. Tam dál, kde zahrady pokračovaly k městu, byly husté stromy, to ale Bel nezajímalo. Stromy byly přerostlé, temné a nic ji tam nelákalo. Na rozdíl od hustých křovisek a keřů.

Někdy maminka Bel v Oak House jen vysadila, aby si s babičkou popovídala, než si ona vyřídí nákupy. To pak Bel s babičkou sedávala

na její pohovce a společně si prohlížely fotografie. Babička měla spoustu alb a s oblibou se jimi s Bel probírala a vypravovala jí příběhy, které byly s jednotlivými fotografiemi spojené. Měla jen pár snímků, na nichž byla sama jako malá holčička, když vyrůstala ve 40. letech, zato měla spoustu fotografií s Belinou maminkou a strýčkem Petem. Babička vždycky tvrdila, že Bel vypadá úplně stejně jako její maminka, když byla malá, a dokonce i Bel tu podobu dokázala vypozerovat.

Na spoustě fotografií se objevovali i babiččini zvířecí společníci. Babička zvířata milovala. Když maminka a strýček Pete vyrůstali, měli psa, dvě kočky a králíka. Bel jim to doopravdy záviděla. U babičky se za ty roky vystřídalo jedenáct koček a Bel je všechny znala z fotografií i se jmény. Nejraději měla Tiggy, půvabnou

rezavou kočičku se sněhobílou náprsenkou, ale babička říkala, že je měla všechny stejně ráda. Poslední babiččina kočka Sally, černá se zlatožlutýma očima, umřela před rokem a další kotě už si babička nepořídila. Bel doufala, že se nějaké nové objeví, pak ale pochopila: babička už věděla, že se bude stěhovat do zařízení, jako je Oak House, kde domácí zvířata nejsou povolena.

Jednoho odpoledne těsně před vánočními prázdninami Bel vrazila do babiččina bytu tak rozrušená, že ze sebe sotva dokázala vypravit slovo. „Hádej, co se stalo! Hádej!“

„To nevím!“ odpověděla se smíchem babička.

„Maminka a táta řekli, že bychom si už brzo mohli pořídit kočku!“

Babička se rozzářila. „Ale ne! Tak to je skvělá zpráva, Bel. To bude báječné.“

„Můžeš se pak na ni přijít podívat,“ napadlo Bel. Potom se nadšeně zazubila. „A nebo bych ji sem mohla propašovat na návštěvu! Kotě do ruksaku schovám docela určitě – nikdo je neuvidí!“

Taková škoda, napadlo Bel ještě toho odpoledne, když listovala babiččiným fotoalbem. Sally by se moc líbilo zkoumat místní zahrady, a tomu novému kotěti určitě taky. Ale kdyby měli všichni místní obyvatelé kočku nebo psa nebo králíka, asi by docházelo k pranicím. Napadlo ji, že asi proto jsou tu domácí mazlíčci zakázaní.

Bel si zrovna prohlížela fotografii, na které se Sally rozvalovala na sluníčku na někdejší babiččině zahradě. „Stýská se ti po ní, babi?“

Babička si povzdechla. „Jistě. I tady mi kočka chybí. Ale zase má bydlení v tomhle domě řadu velmi příjemných stránek, Bel. Říkala jsem ti, že jsem včera byla na taneční lekci? Salsa! V tom starém salónu v přízemí jsou různé kluby a kroužky.“

Bel se zahihňala, když si představila, jak babička a ostatní staří obyvatelé, s nimiž se tu zatím setkala, tančí svižnou salsu.

„Nepošklebuj se,“ napomenula ji se smíchem babička. „Náhodou to byla veliká zábava. A někteří z nás jsou velmi dobří tanečníci, i když na to musíme jít pomaleji.“

Bel ji objala. Babička tančivala opravdu dobře a dřív Bel pomáhala s nácvikem na balet.

„A mimochodem, Bel,“ pokračovala babička, „když jsem včera uklízela, našla jsem tu brožurku s informacemi o tomhle domě. Je tam taky obrázek, který by se ti, myslím, mohl líbit. Koukni se, leží támhle na stolku. Já než bych se zvedla, trvalo by mi to celou věčnost!“

Bel sáhla po brožurce a babička nalistovala na stránku, kde ukázala na fotografii smutně se tvářící holčičky ve staromódních, velmi zdobných šatech s velkou bílou kočkou v náruči. „No není úžasná?“ prohlásila okamžitě obdivně Bel.

Babička se zasmála. „Ano, a i ta holčička je moc hezká. Já vím, že tebe zajímá hlavně ta kočka, Bel. Ale i ta dívenka vypadá mile, nemyslíš? I když se tváří tak smutně. To může být třeba jen tím, že dřív fotografům fotografování trvalo moc dlouho. Muselas vydržet v klidu

celou věčnost.“ Babička se začetla do titulku.
„Tahle holčička tu dřív bydlela.“

„Ze kdy je ta fotografie?“ zeptala se podmr-
čeně Bel. „Kolik už jí teď musí být?“

